

La distància dins el trajecte

“Ciutats lliures per a les dones! Ciutats netes d'agressions sexuals!”

Aquesta tarda he agafat el bus, com acostumo a fer cada dijous. Em disposava a anar a la meva acadèmia d'anglès que és a l'altra punta, literalment, de Tarragona. Significa que he de creuar tota la Rambla nova i, després de tocar ferro al Balcó del Mediterrani, girar cap a les muralles.

Plovia, i jo em refugiava sota la meva carpeta, a l'aguait de veure el número llampant de l'autobús, fins que vaig notar una presència que em va provocar fer un pas enrere. Era un noi que aparentava un quants anys més que jo, em mirava fixament just a la nineta dels ulls. No vaig tenir cap dubte en apartar-li la mirada. Encara que jo ja no li seguia el joc, sentia com continuava posant els seus ulls marrons clars en el meu rostre. De totes maneres, la idea que de seguida jo agafaria el meu transport i aquest individu no es tornaria a creuar al meu camí em va reconfortar notablement.

En arribar aquella enorme capsa de metall sobre quatre petites rodes, quasi navegant en l'aigua de les precipitacions, vaig córrer rere ella i vaig ser la primera en entrar-hi quan la porta es va obrir. Em vaig sentir satisfeta en aquell moment, però aquest sentiment va ser particularment efímer. De sobte, un munt de gent va començar a espitjar-me a un costat i a l'altre per poder passar endins. Després de trobar-me en una situació en la que no podia respirar, vaig adonar-me que aquell noi de la miradeta incòmoda havia pujat al mateix bus que jo, i no només això, era al meu costat.

En aquell moment només volia sortir corrent i llençar-me a la carretera mullada, encara que no hi hagués manera humana de fer-ho. Aquell noi s'apropava cada vegada més a mi i jo no podia fer res per evitar-ho. I semblava que la situació no milloraria, sobretot en el moment en què va començar a tocar el meu cabell i jo el vaig estirar de les mans sense dir una paraula. Ni tan sols vaig mirar-li la cara. En aquell moment el millor que tenia eren els meus auriculars envoltant les meves orelles i emplenant-les de música del segle passat. En aquell moment em va dir:

-On vas? Molt lluny? M'escoltes?

Després va posar *reggaeton* a un volum dolorós amb el seu altaveu portàtil. Em va saber greu, no poder sentir la veu de Freddy Mercury. Però vaig fer com si sentís ploure. En aquesta posició, el bus va fer un tomb molt tancat i ell va aprofitar l'ocasió perfecta per tocar-me el cul.

En aquell moment els ulls se'm van encendre per la ira. Vaig empènyer-lo per treure-me'l de sobre. Quan ho vaig aconseguir, es va tornar a apropar a mi i aquesta vegada li vaig donar un cop de puny que el va deixar a terra. Jo no volia fer-li mal, o sí, només vaig triar el camí més curt perquè em deixés en pau. No sé com, però, abans que aquest ésser repugnant s'aixequés per tornar-me el cop, vaig tenir una idea brillant. Immediatament després vaig dir en un to de veu bastant alt:

-Veieu aquest individu del terra? Sembla un noi normal, amb una vida normal, del segle XXI. Doncs, no. Aquest individu que ara veieu estirat al terra és un assetjador, la raó per la qual en ple segle XXI la violència de gènere, fins i tot al carrer, continua existint.

Ell no es va moure mentre jo parlava. Vaig notar com els seus gestos cada vegada reflectien més nerviosisme. Fins que la gent, que era al nostre voltant i que s'havia adonat del que acabava de succeir, va començar a cridar al noi que parés, que no el volien al seu autocar i que se n'anés. El noi, avergonyit, va baixar a la parada més pròxima mentre que una senyora em preguntava com estava.

Sincerament, en aquell moment, estava molt satisfeta. Si aquell noi no tornava a assetjar cap noia gràcies al meu discurs, hauria fet de Tarragona una ciutat més lliure per a les dones.

Saldaña Muñoz, Ane

1r Batx. G

16 anys

La guineu